

Straf. Man kunde jo være gaaet den Vej at forflytte ham, saa var det ikke nogen Straf, men i det Øjeblik man sætter ham ud af sin Virksomhed og oven i Købet opretholder Suspensionen, maa det selvfølgelig være en Straf.

Det, den højtærede Minister støttede sig til, var i Virkeligheden ikke andet end løs Snak, saaledes som det er godtgjort under Forhørene; det var en forkert Gengivelse af en ganske uskyldig Ytring. Nu siger den højtærede Krigsminister, at man havde ikke Lov til at stille Soldaterne i Udsigt, at de kunde komme til at staa overfor Pikkelhuer, men Premierløjtnanten sagde jo — det er det, der er bevist — Pikkelhuer eller andre, og det er det, det hele kommer an paa. At det skulde være en strafbar Ytring, at han siger til Soldater, at de kan komme i dette Tilfælde, og at det, at han siger til Soldater, som er blødgættede, at de er blødgættede, skulde være en usømmelig Ytring, staar jeg ganske uforstaaende overfor. Jeg føler mig overbevist om, at der findes intet Land i Verden, hvor man har en Hær, og hvor man ønsker at hævde Disciplinen, hvor man gaar saadan til Værks mod en Officer paa Grund af en Ytring som den, det er bevist, han er fremkommet med.

Den højtærede Minister sagde, at han var nødt til at sætte Premierløjtnanten fra sit Embede, thi denne var ikke til Stede, og man kunde derfor ikke straks faa hans Forklaring. Men saa vidt jeg erindrer Datoerne, er det den 14. og 16. August, det drejer sig om, det er altsaa ikke noget langt Spring. Og endelig havde man ham lige ved Siden af; han kunde komme ind paa et Par Timer, og naar han ikke kom pr. Omgaaende, er det altsaa ikke, fordi der var Vanskelighed ved at faa fat i ham i det Øjeblik, man ønskede det.

Et æret Medlem (Trier) udtalte ogsaa, at det var nødvendigt, at man hævdede Disciplinen — det indrømmer jeg selvfølgelig ogsaa —, men at det skulde være et Middel til at hævde Disciplinen at handle saaledes, som Ministeren her har gjort, maa jeg paa det bestemteste benægte. Jeg tror tværtimod, at hvis man vil gøre noget for at nedbryde Disciplinen, kan man ikke gøre det mere virksomt end ved at optræde, som sket er fra Ministeriets Side. Uretfærdighed kan aldrig fremme Disciplinen; og jeg maa vedblivende hævde, at jeg tror, det staar for den store Almenhed som noget absolut uretfærdigt, at man, fordi der staar noget løs Sladder i nogle Blade, sætter en Mand

fra hans Stilling og, selv efter at det er bevist, at han ikke har sagt noget strafbart, vedblivende holder ham udenfor Stillingen.

Naar jeg har talt om at tage fat paa Blade, saa er det ikke, fordi jeg ønsker, at man skal tage fat paa Blade enten her eller der; men naar man har været saa omtaalelig, som man har været ved en anden Lejlighed, finder jeg oprigtig talt, at der havde været mere Grund til at tage fat her end ved den anden Lejlighed, hvor man tog fat.

Justitsministeren (Zahle): Maa jeg spørge det ærede Medlem, om der efter hans Mening i noget Tilfælde er skredet ind mod Blade paa nogen utilbørlig eller urigtig Maade?

Knuth: Jeg vil blot sige, at den Undersøgelse, der nu anstilles, og som endnu ikke er afsluttet, vil vise, om Ministeren eller jeg har Ret.

Justitsministeren (Zahle): Jeg spurgte det ærede Medlem, om han mente, at der i den Fremgangsmaade, som Ministeriet har vist overfor Pressen, paa noget Punkt er sket noget utilbørligt eller urigtigt.

Knuth: Jeg er af den Mening, at Ministeren ikke er optraadt ligeligt. Det er min personlige Opfattelse, at Ministeren har været mere ømfindlig i nogle Tilfælde end i andre, men hvem af os, der har Ret, vil jo den Afgørelse vise, der en Gang vil falde.

Justitsministeren (Zahle): Det ærede Medlem tør altsaa ikke fremsætte den Beskyldning overfor mig, at jeg er skredet ind mod noget Presseorgan uden tilbørlig Grund.

Knuth: Jeg har udtalt, og det fastholder jeg, at efter min Mening har Ministeren været mere ømfindlig ved visse Lejligheder end ved andre.

Godskesen: Hvis jeg forstod den højtærede Forsvarsminister rigtig, har han, efter at de 2 anonyme Næstved-Artikler var kommet ham for Øje, anstillet en privat Udsøgning, et privat Forhør over forskellige Folk dernede fra Egnen, og paa Basis af de Oplysninger, han derved mener at have samlet, og som ikke var blevet forelagt Premierløjtnant Christensen, har Ministeren altsaa anset sig berettiget